

Visul copilăriei...

Eugenia Calancea

Vedeam soarele cum cădea peste deal
Și cerul era colorat în zarea sângeroasă,
Iar ziua intră din nou în somnul letal,
Noaptea cu stele și luna plină colorează.

Zarva mare, încet, încet se stinge,
Luminile din case se-aprind în geamuri,
Când se-aude prelung un copil ce plânge,
Iar păsărelele micuțe-și caută cuibu-n ramuri.

În taină a-ncremenit și pădurea,
Iar vântul învăluie liniștea aiurea,
Când apa cântă pe pietre la izvor
Și cântecul mântuirii răsună ușor.

O lumină apare printre dealuri de ceară,
E luna plină ce-apare maiestuoasă,
Iar norii albi se văd cum o-nconjoară,
Cu o năframă prețioasă și vaporeasă.

Copil eram și-mi plăcea să mă uit la stele
Și-acum aș vrea să zbor cu dor,
Iar când să plec departe către ele,
Visul copilăresc mă face să-l ador.